

fig, at det maa blive henvist til dette Udvalg, vil jeg tage mit Forslag tilbage.

Da Ingen optog det saaledes fravalbne Forslag, bortfaldt det, og da ikke flere ønskede at udtale sig, blev

Taubers Forslag om Nedsættelsen af et Udvalg paa 9 Medlemmer sat under Afstemning og

vedtaget enstemmig med 76 Stemmer.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov indeholdende nærmere Bestemmelser af § 4 i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 2305—6).

Chr. Timmesb. Det er vist sjældent, at man møder et Lovforslag af dette Omfang, som bereder En saamange Overraskelser, som man faaer ved Gjennemlæsningen af det her foreliggende Lovforslag. Naar man først læser Overkriften, tror man, at der er Tale om en Forandring i Valgloven, thi det kalder sig „Forslag til Lov, indeholdende nærmere Bestemmelser af § 4 i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867“, og læser man selve Texten, saa ser det ud, som om det ikke alene gik ud paa en Forandring i Valgloven, men paa en Forandring i Grundloven. Naar man derimod læser videre og navnlig har læst § 1 igjennem, saa ser man, at det i Virkeligheden ikke gaar ud paa nogen Forandring enten i Valgloven eller i Grundloven, men alene paa en Forandring i Fattiglovgivningen. Det er dog det, Lovforslaget alene gaar ud paa at sige, at den, der i 5 Aar ikke har nydt Fattigunderstøttelse, skal den nydte Fattigunderstøttelse eftergives. Man kunde, eller rettere man burde fuldkommen korrekt istedetfor de to Paragrapher blot have sagt dette, at naar Noget uafbrudt i 5 Aar ikke har nydt Fattigunderstøttelse, saa eftergives den tidligere nydte Fattigunderstøttelse.

Det er hele Indholdet af Lovforslaget. At nu Hensigten med dette ikke nærmest er at bevirke en Forandring i Fattiglovgivningen, men den at bevirke, at der tillægges nogle Personer Valgret, som ikke have det efter den gjældende Retstilstand, er fuldkommen vist, og det skal jeg senere komme til at tale om, hvorvidt den Omstændighed, at man saaledes tilfigter noget Andet end det, Lovforslaget ligefrem gaar ud paa, bør læste noget Lod i Vægtstaaalen med Hensyn til, om man skal gaa ind derpaa eller ikke, men dets umiddelbare Indhold er, som sagt ikke noget Andet end det, jeg nævnte. Naar man nu stiller sig selv det Spørgsmaal, hvorvidt man bør gaa ind paa et Lovforslag som det her foreliggende, da forekommer det mig, at det især er to Ting, der ville være at tage i Betragtning. Det Eine er, hvorvidt man ad den foreslaede Vej naar det Maal, som man egentlig har for Øie igjennem disse Bestemmelser, og hvorvidt dette Maal er Noget, der bør naas, og det Andet er det, om den Vej, ad hvilken man vil naa det, er noget i og for sig Tilraadeligt eller Tilstedeligt, altsaa navnlig hvorledes Sagen stiller sig fra Fattigvæsenets Standpunkt. Hvad det første Spørgsmaal angaar, det egentlige konstitutionelle Spørgsmaal, om man kan antage, at man ved saadanne Bestemmelser, der indeholde en almindelig Eftergivelse af nydt Fattigunderstøttelse og af Krav paa Refusion deraf igjennem en Lov, kan bevirke, at Personer opnaa en Valgret, som de ikke vilde opnaa i og for sig igjennem Lovgivningen, da tror jeg rigtig nok, at man maa sige, at man ganske vist gaar Grundloven temmelig nær ved en saadan Lov. Det er jo vistnok saa, at Grundloven, naar den taler om Fattigunderstøttelsens Eftergivelse, neppe har tænkt paa Andet end en Eftergivelse i hvert enkelt Tilfælde og under enkelte konkrete Omstændigheder. Men jeg ser dog ikke, at man fra det konstitutionelle Standpunkt med Rette kan indvende Noget imod den Betragtning, at en Eftergivelse, der er stet ved Lov, ogsaa er en Eftergivelse, som kan bevirke Valgret. I den grundlovgivende Rigsforsamling var der af Oberst Echerling stillet et Forslag til Valgloven, som tenderede